

1

Vieną visiškai įprastą 1991-ųjų vasaros pradžios dieną mano vaikystė netikėtai baigėsi. Tai buvo troški diena ir suaugusieji jau nuo ankstaus ryto šaukėsi popietės audros, o mes, vaikai, nustebę gūžčiojome pečiais: iš kur jiems, daržuose neauginantiems pomidorų su cukinijomis, toks lietaus poreikis per patį maudymosi sezono įkarštį?! Mūsų pasaulis dar labai skyrėsi nuo mūsų tėvų pasaulio, paprastai suaugusieji mums atrodė kaip būtybės iš kitos planetos, mūsų dėmesį jie patraukdavo tik tada, jei būdavo berankiai ar bekojai, ilgaplaukiai ar su barzdomis ligi žemės, apsi-
renge kaip indėnai arba aptatuiruotomis nugaromis ar pripūstais bicepsais lyg koks Džonas Rembo I, II ir III.

Kaip tik tą alsų rytą pasišovėme nueiti pažiūrėti vieno iš tokių įdomių suaugusiųjų. Mat Mario ir Siniša negalėjo atsistebėti, kad dar nesu matęs tipo su raudonu guzu ant veido, – kai kas teigė, jog tai viso labo milžiniškas smegenų auglys, kiti tikino, kad tai bulimija, kažin kokia nauja liga, apie kurią jau kalbama per televiziją, ir, sakoma (taip tvirtino ir Siniša), ji žmogaus galvą ilgainiui

paverčia didžiuliu raudonu gumbu. Visi, išskyrus mane, jau buvo matę tą tipą su guzu, raportavo Mario, o Siniša vieną po kito vardijo nuotykius, kuriuose pagrindinis vaidmuo teko tam tipui. Sykį, pasak didžiausio Pulos papliauškos, viena šoko ištikta vokietė turistė ėmusi nuo to žmogėno trauktis ir šitaip atpakalia nukurnėjusi iki savo viešbučio, o kažin kokia italų šeima apie jį net pranešusi milicijai ir Italijos ambasadai Belgrade. Mario su Siniša tikino, kad privalau tą žmogų pamatyti, tik pusė jo galvos esanti normali, o kita – išsipūtusi ir raudona lyg perpjautas arbūzas ar krepšinio kamuolys.

Manęs nereikėjo ilgai įkalbinėti, netrukus visi drauge jau šiaušėme pro parduotuves link bendrabučio kitoje Vitezičiaus gatvės pusėje. Šiame mirtinai nuobodžiame stačiakampiame pastate, be tipo su guzu, daugiausia gyveno „Ulianiko“ laivų statyklos darbininkai, kurie po įtemptos darbo dienos ramiai leisdavo pavakares susėdę prie laiptinės, siurbsnodami Nikšičiaus ir Sarajevo alų ir gvilvendami savo bosniškas temas. Nors jų namas čia pat už posūkio nuo mūsų daugiabučių kvartalo, jie gyveno kažkokiam savo, lygiagrečiame ir mums veik nematomame pasaulyje, bendravo mažne vien tarpusavyje, vakarais rinkdavosi pirmame aukšte bendrabučio poilsio kambaryje ir žiūrėdavo žinias, futbolą arba kokį nors jugoslavišką serialą.

O dieną, kaip braukiant link bendrabučio man paaiškino visažiniai bičiuliai, priešais televizorių paprastai rėpsodavo tas tipas su guzu ir nuo ankstaus ryto nė nekrustelėdamas spoksodavo Zagrebo TV programą: nuo serialo „Smogo vaikai“ iki dokumentinių laidų, kurias parinkdavo legendinis redaktorius Dželas Chadžiselimovičius. Sklido kalbos, taip sakė ir Siniša, kad kartą bendrabučio gyventojai surinkę pinigų, nupirkę anam su guzu mažą nešiojamąjį televizorių ir įmontavę kambaryje, bet tas vis tiek kasdien riogso pirmajame aukšte, nors niekada su niekuo

nesikalba. Mario pridūrė, kad neva kažkada suvirintojas Vachas dešimt minučių junginėjęs kanalus, o anas visai nereagavęs, tarsi jam būtų buvę tas pats, ką žiūri.

Klausydamasis tokių pasakavimų, bendrabutį priėjau turėdamas didelių lūkesčių, bemaž tokių pačių kaip aną kartą, kai pasirodymo premjerose išvakarėse nusėlinome prie cirko artistų palapinės, išskleistos greta „Istros“ stadiono, pasišovę slaptai žiūrėti artistų repeticiją, tačiau, nespėjus prisibrauti pro aukštą žolę ir kyštelti nosį į vidų, mus taip išgąsdino maža spiegianti čigoniukė, kad trys dičkiai bernai strimgalviais puolėm lėkt nuo tos mažutės juodos būtybės iki pat Patinadžio.

Tačiau tą dieną bendrabutyje nebūtume galėję užtikti labiau priešingos padėties nei tikėjomės. Vietoj vienišai kiurksančio tipo su guzu mažoji TV salė buvo sausakimša, visi spoksojo į televizorių, kuriame, bent jau taip atrodė, nuolat suko žinias. Atmosfera tvyrojo tokia kaip pernai, kai per neužmirštas aštuntfinalio rungtynes su Ispanija po antro Dragano Stoikovičiaus įvarčio bendrabučio gyventojus pagavo tokia euforija, jog raminti jų atskubėjo net milicija, o Ramą išvežė greitoji, nes ji, mėginanti vienu sykiu pabučiuoti ir televizorių, ir anteną, nupurtė elektra.

Po dvylikos mėnesių Siniša, Mario ir aš vidudienio žinių sirgalių minioje ieškodami „žmogaus arbūzo“ nustėrę išvydome, kad iš susirinkusiųjų būrio už Jugoslavijos Socialistinę Federacinę Respubliką serga tik saujelė. O kitiems, tai galėtum ir iš lėktuvo pamatyti, neoficialiai vadovavo Milas Lola Ribaras, kiekvieną mielą dieną išpliumpiantis dėžę ar dvi alaus ir dabar kaukiantis garsiau už savo bendrus: „kam rūpi“ ta Jugoslavija, pernai prakišusi tiems ustašiams* iš Argentinos, asmeniškai jam jau vienodai

---

* Kroatų fašistinio tipo nacionalistinio judėjimo šalininkai per Antrąją pasaulinį karą. (Čia ir toliau – vert. past.)

šviečia! Šalia Milo, visai prie pat televizoriaus, atsistojo Mažasis Mirsas, šešiolikmetis, kurio veidas atrodė rūstesnis ir už daug mačiusio vyro, panašiai jis ir elgėsi, kuo rimčiausiai visus perspėjo, kad atėjo galas gulinėjimams saulėje, žolinėms ir fejerverkams „Arenoje“, bet nepasakė kodėl. Kambaryje buvo prisigrūdę ir visiškų rėksnių mėgėjų, kurių neišraiškingų riksmų mes visai nesu-
pratome, nors, žiūrint į jų įraudusius veidus, darėsi aišku, kad jie stengiasi iš paskutiniųjų.

10

Prie pat durų, kuriose dėl sambrūzdžio įstrigome, stovėjo Pulos pažiba – kino operatorius Cera. Mus jis laikė savo „mažaisiais kaimynais“, todėl nemokamai praleisdavo į vakarinius seansus kino teatre „Belgradas“. Tokiu metu kino salė paprastai būdavo tuščia, mat visa Pula žinojo, kad po aštuonių vakaro Cerai persisukdavo šratukai ir filmus jis imdavo rodyti nuo vidurio arba nuo galo varyti į pradžią. Nors ir nepaprastai įsimilęs į samaną, Cera buvo vienas maloniausių žmonių, kuriuos pažinojau; tą dieną, išvydęs, kad nė vienas iš mūsų nesuvokia, kas čia dedasi, iššyk kreipėsi į mus pareikšdamas: „Tegu tie janezai* važiuoja į Liuksemburgą turkštis, jei Jugoslavija jiems nemieša.“

Akivaizdu, kad tą dieną Cerai šratukai persisuko gerokai anksčiau nei įprastai, tad mes ir toliau nustėrę stebėjimomės į TV pranešimų užhipnotizuotą būrį laivų statyklos darbininkų. Mūsų manymu, „TV kalendorius“ buvo tikrai įdomesnis už „TV žinias“, todėl nesumojome, apie ką čia kalbama. Siniša ir Mario tuoj pasiūlė nešdintis ir jau buvo bepasuką link mūsų daugiabučio, o man vis dar magėjo surasti tą tipą su guzu, tad žengiau į vidų norėdamas akimis perbėgti kambaryje susikimšusius ir vis labiau šėlstančius televizijos žiūrovus. Bet vietoj „žmogaus arbū-

---

* Užgaulus slovėnų pavadinimas (Janez – dažnas slovėnų vyriškas vardas).

zo“ pro stiklo sieną kitame gale išvydau ne ką kitą, o savo tėvą, neskubriai žingsniuojantį pro bendrabutį namo.

Grįždamas iš tarnybos, tėvas paprastai bent kelioms minutėms stabtelėdavo pašnekučiuoti su bendrabučio gyventojais, išlenkti bokalo alaus, sužinoti dienos naujienų ir pakomentuoti jas su Mažuoju Mirsu – šis buvo jo numylėtinis. O tą dieną, kai Mirsas užsilipo ant kėdės priešais televizorių ir susirinkusiam būriui baisiai įsiutęs šaukė, kad ateina „laikai, kurie suprotins ir beviltiškiausius mulkius“, tėvas baisiai susimąstęs pėdino savo keliu nė nedirstelėdamas į tai, kas dedasi visai čia pat.

Pamėginau nusigauti pro minią ir pasitikti jį prie durų kitame pastato gale, bet netrukus supratau, kad šitaip braudamasis pro šaukiančius žmones, įnirtingai mostaguojančius rankomis, tik provokuoju likimą, mat rizikavau gauti tikrą darbininkšką antausį. Todėl apsisukau ir nusprendžiau tėvą pasitikti prie krautuvis. Jis neįprastai lėtai vilko koją už kojos, tad galėjau be baimės jį ten pasivyti.

Tėvo žvilgsnis buvo sustingęs lyg aklio, ir kai atsistojęs prie parduotuvės žiūrėjau, kaip jis artėja, man ėmė atrodyti, kad jis nepastebėdamas pro mane praeis taip pat, kaip pro darbininkų sambrūzdį bendrabutyje. „Praėjo kaip pro turkų kapines“, – pasakytų teta Enisa. O vis dėlto jis sustojo ir kiek įmanydamas stipriau mane apsikabino – vos prakvėpuodamas po uniforma jutau kietą it iškaltą karišką jo pilvą, kuriuo jis taip mėgo puikuotis trypinėdamas po seklumą paplūdimyje. Mudviem su mama patikdavo jį patraukti per dantį, tada jis imdavo postringauti apie vandens ir oro temperatūrų skirtumus ir kad neva nėra sveika staigiai šokti į jūrą. Mano tėvas niekada negėrė tarnyboje ir nė sykio nesu girdėjęs jį sakant, kad tik Jugoslavijoje darbo metu išgeriama daugiau nei po darbo ir kad vieną gražią dieną tai be

laiko nuvarys mūsų šalį į kapus, bet dabar, kai tvirtomis rankomis taip stipriai spaudė mane prie krūtinės, kuo rimčiausiai pamaniau, kad jis girtas.

Galiausiai tėvas paleido mane iš glėbio, bet išsyk dar stipriau čiupo už rankų, prisitraukė prie savęs ir lyg koks keistuolis įsistebeilijo į mane, paskui, ilgai spoksojęs, dėl ko pamaniau, kad jam iš tikrųjų pasimaišė, paklausė, ar eičiau su juo į turgų pirkti He-Mano.

Kažkas buvo velnioniškai ne taip. Plastikinės mano mėgstamo animacinio filmuko herojų figūrėlės buvo mylimiausi mano žaislai, bet mama griežtai uždraudė pirkti naujų, nes jau turėjau tris: He-Maną, Skeletorių ir Tilą, jai atrodė, kad turiu daugiau nei pakanka. Mama laikėsi nuomonės, kad tos figūrėlės per brangios, be to, šiaip ar taip, su jomis nebežaidžiu, nes esu per didelis. Dar sakė, kad perku jas tik todėl, kad esu išlepintas, ir tai skelbdama ji visada daugiareikšmiškai pažvelgdavo į tėtę, o šis nuduodavo neturintis nė menkiausio supratimo, apie ką čia šnekama.

12

Į turgų žingsniavome tylėdami, tėvas nestabčiojo kas kelis metrus probėgšmais pasveikinti kokio pažįstamo – paprastai tokie pasveikinimai baigdavosi tuo, kad namo tįsdavau krepšius su produktais, o tėvas iki vėlyvo vakaro „greitomis“ gerdavo tą vieną alaus su Vlatku ar Mate. Paskui vakare pakaušęs glėbesčiuodavo mamą, o ši įsižeidusi išsisukinėdavo iš jo glėbio ir vis kartodavo, kad kitą mėnesį jis galės glėbesčiuotis su savo prasilakėliais. Dabar tėvas per Pulą driblino nunarinęs galvą ir tik nežymiai linktelėdavo sutiktiems pažįstamiems, didžiai mano nuostabai nepanoro sustoti net prie pašiūrės, kėksančios šalia Nikolos

Teslos parko, kur jau mažne ritualu buvo virtęs basakojų „paaugėlių“ skaičiavimas, jų vis gausėjo dulkiname tos pašiūrės kieme, o ant jos sienos jau dvejus metus viešpatavo milžiniškas grafitis „KOSOVAS RESPUBLIKA – ISTRA KONTINENTAS“.

Kitados „paaugėliais“ su tėčiu vadino mažus čigoniukus, nes ilgo molo pakraštyje Valkanų paplūdimyje jie kasdien visu pulku turkšdavosi vilkėdami trumparankovius marškinėlius kaip Jovano sūnus Milanas, prakaulus paauglys, – šitai, kaip man paaiškino mama, jis nuo klasiokių droviai slėpdavo atsikišusius šonkaulius.

Ką po marškinėliais slėpdavo čigoniukai, niekada taip ir nesužinojau, beje, tai man perdėm nerūpėjo. O štai mano tėvas savotiškai dievino čigonus ir mėgo pasakoti, kad ir pats yra vienas iš jų. Ypač tuštindamas butelį mielos jam slyvinės: tada kuo rimčiausiai imdavo riesti, kad jį, dar ne ką didesnę už duonos kepaliuką, jo tėvai čigonai, turėję dar aštuoniolika mažų čigoniukų, pamiršo, su savo cirko palapinėmis kraustydamiesi iš Futogo miestelio Voivodinoje. Tokioms aplinkybėms susiklosčius, jį įsivaikinę geresis dėdė serbas ir dar geresnė teta vengrė, kurie, deja, per anksti pasimirę, ir jį, mažą berniuką, palikę Jugoslavijos liaudies kariuomenei. Žmonės visada su domesiu klausydavosi mano smagiai makaronus kabinančio tėvo ir niekad nesuprasdavo, ar čia reikia jo gailėtis, ar galbūt pavydėti tokių gyvenimo vingių.

Nesvarbu, ar tėvą iš tikrųjų kitados pamiršo čigonai cirkininkai, ar jis visa tai sufantazavo, kad pagražintų graudų pasakojimą apie našlaitėlį, užaugintą kapitonų ir generolų, tačiau faktas buvo tas, jog prie He-Mano figūrėlių taip dažnai nusibraudavau pro zujančius pirkėjus ir todėl, kad jas pardavinėjo čigonas Makis. Tėvas galėjo su juo be paliovos lygauti, ištisą pusvalandį numušinėti figūrėlės kainą nuo aštuonių iki keturių dinarų, kol galop su

pralaimėjimu susitaikiusiam Makiui iš padorumo dar ožiuojantis ir aiškinant, neva keturi dinarai yra ne kas kita, o dorų kontrabandinių prekių pardavėjų apiplėšimas, išsprausdavo į delną dešimtinę, bičiuliškai patapšnodavo per petį ir atsisveikindamas pridurdavo, jog tokio garbingo čigono gyvenime dar nėra regėjęs.

Tą dieną jokio derėjimosi nebuvo. Neprataręs nė žodžio, tėvas pakišo Makiui pinigą ir, kol probėgšmais dairiausi po kitus Makio parduodamus margus niekučius, jau pranyko Pulos turgaus kamšatyje. Ūmai pirmą kartą gyvenime susirūpinęs dėl tėvo kone paniškai puoliau sprautis pro minią. Mat suėmė baimė, kad mano susimąstęs tėtė žengs per gatvę neapsidairęs į šalis ir jį nutrenks koks patrakęs italų turistas arba įkaušęs dėdė ant motorolerio. Tad spausdamas rankoje naują plastikinę figūrėlę vis nerimastingiau laksčiau pirmyn atgal po turgų, trunkiausi į ponias, vilkinčias sukneles su gėlių piešiniais, bet tėvo niekur neaptikau. Akimirka man dingtelėjo, kad bus pamiršęs, jog atėjome drauge, ir nuėjo namo pietauti, bet galiausiai išvydau jį stovintį prie universalinės parduotuvės durų – jis sutrikęs dairėsi aplink. Jau pasišoviau bėgti pas jį, bet kažkas padėjo ranką man ant peties ir prikaustė vietoje. Atsigręžęs pamačiau Makį, kuris nepaprastai susirūpinęs spygsojo į mane savo didžiulėmis juodomis akimis: „Labai jau keistas, brole, tavo senukas šiandien. Gal ir jam šviečia perdislokavimas, a?“

Niekada anksčiau nebuvau girdėjęs žodžio „perdislokavimas“, nenutuokiau, ką jis reiškia. Man buvo vienuolika ir svajojau tik apie vieną dalyką: kad Mario pavyktų pasiskolinti iš tėvo valtį ir mes trise nuplauktume į salą.

2

KOSOVAS RESPUBLIKA – ISTRÁ KONTINENTAS!

15

Niekaip nesumojau, iš kur po gerų šešiolikos metų atmintyje iššoko tas seniausiai pamirštas Pulos grafitis, bet jaučiau, kaip raidės tvinksi mano vis labiau nirštančios širdies ritmu. Vaizdai, veidai ir vietovės, kuriuos kadaise pakasiau giliai po sąmonės sluoksniu, dabar blykčiojo prieš akis lyg kokiame patrakusiame MTV vaizdo klipe. Mano ankstesnis gyvenimas atgimė haliucinacijos pavidalu, apniko pojūtis, kad atsidūriau ant pašėlusios karuselės, nusviesiančios mane į pasaulį, kurį, kaip buvau tvirtai įsitikinęs, kitados pavyko išguiti iš atminties. Mano nesutramdomai įsiaudrinusi sąmonė virto lauk, ir prieš savo valią vis labiau jai pasidaviau. Riebios juodos raidės ant baltų Pulos sienų tvinkčiojo vis stipriau ir man atrodė, kad jos veikiai išsitaškys po draug su akmenis luitais, ant kurių kažkada buvo išrašytos.

KOSOVAS RESPUBLIKA – ISTRÁ KONTINENTAS!

Sėdėjau savo dvidešimties metų senumo kledare, stovinčiame garaže netoli Mostų šiluminių tinklų. Privalau nuvaryti pas Enį, savo bemaž oficialų automechaniką ir buvusį muzikinės grupės narį, kad tas specas-neišmanėlis iš Bosnijos paruoštų mano persenusį kledarą pirmai po daugelio metų tolimesnei kelionei, bet drybsojau it įbestas spoksodamas į garažo sieną, ant kurios siautė mano galvoje atsirandantys vaizdiniai. Kairę koją pabandžiau įkišti į automobilį ir spustelėti minkštą japonišką sankabą, bet koja, lyg būtų ne mano, toliau tįsojo ant betoninių garažo grindų ir jai nėmaž nerūpėjo, kad spontaniškos Enio darbo valandos veikiausiai baigiasi. Akimirką net nusigandau, kad niekada nebeištrūksiu iš šio smegenų ir kūno žiemos miego.

16

Kas žino, kada paskutinį kartą buvau prisiminęs Dinko Vitezičiaus gatvę Puloje, baltus karininkų daugiabučius ir savo vaikystę iki 1991-ųjų. Visa tai seniai užkasiau į žemę, be antkapio, kryžiaus, žvakių, gedulingų kalbų, katafalko, užkasiau ir neatsigręždamas iškeliauvau, įsitikinęs, kad šis pamirštas pasaulis niekada daugiau neatgis. O štai dabar nepakitęs jis dalimis kilo iš atminties gelmių ir stingdė kūną. Jau daugiau nei dvidešimt minučių sėdėjau nekrutėdamas, perniek bandydamas grįžti į dvasinę klinikinės mirties būseną, į man mielą abejingumą, visus tuos metus saugojusį mane nuo nenuramdomų jausmų išsiveržimo. Bet nepavyko pajudėti nė per milimetrą. Mano dar visai neseniai velionis tėvas beveik šešiolika metų po mirties taip negailestingai iš pasalų užpuolė savo nemirtingumu, kad mažne fiziškai pajutau, kaip manyje auga siaubas ir milžinišku svoriu mygia prie žemės.

Akimirką man pasirodė, kad kažkas praėjo pro garažą. Kad ir kas tai būtų, beprasmiška buvo tikėtis, jog stabtelės ir dirstelės pro atdaras duris. Ir kodėl šiame abejingame mieste kam

nors apskritai turi rūpėti, kad jau ištisą amžinybę sėdžiu savo atitarnavusiame automobilyje, kad vieną koją iškišau iš jo ir dešinės rankos pirštais išsiblaškęs barbenu per vairą, apmuturiuotą lipniaja juoste. Mat čionykščiams paprasčiau gyventi, kai viskas „normaliai“, kai visa, su kuo susiduria, taip kasdieniška, taip įprasta.

Iš atminties dugno kilo viskas. Pula ir jos šmaikštūs grafčiai, „Bristol“ viešbutis Belgrade, neištveriamą Novi Sado kaitra. Liubliana, kokia ji buvo tada. Mama, kuri dar buvo mano mama. Prisiminimų karnavalas mano galvoje jau pasiekė kulminaciją, sušvito didžiulis fejerverkas. Vaizdai mainėsi taip staigiai, kad jau nebeįstengiau jų atskirti, bet vis dar išgyvenau seniai užslopintus, neišgrynintus vienuolikmečio jausmus. Viskas sumišo, ūmai prieš akis išvydau kažkokį neaiškų blyksėjimą. Pradėjau žiopčioti, gaudyti orą, dusti, jatau, kad netenku sąmonės. Nekaltas baltas melas, per kurį gavau savaitės nedarbingumo lapelį, staiga ėmė virsti tiesa, o mano prižiūrimi kavos automatai pagrįstai vis labiau manęs ilgėtis.

Siaubingai įsitempęs mėginau susitelkti, prisiminti, kuriuos CD manęs paprašė iš automobilio atnešti Nadia, smeigiau žvilgsnį į garažo kampą ir, norėdamas išblaškyti tuos vaizdus, ėmiau svarstyti, kas sudėta tose sudremžtose kartoninėse dėžėse, kas apskritai jas ten sugrūdo ir garažo kampą pavertė stambiagabaričių atliekų sąvartynu.

Užvedžiau savo kledarą. Nors ir priešinosi, senas laužas, bet užsivedė iš pirmo karto, už tai buvau jam be galo dėkingas. Kažkaip nesąmoningai paspaudžiau greičio pedalą ir tas kledaras ėmė iš lėto judėti atbulas. Tada pasigirdo skardus, čaižus garsas. Pamačiau, kaip atidarytos durys braukia per garažo sieną, paskutinę sekundę, prieš durims užkliūvant už garažo vartų staktos ir

prieš joms neatpažįstamai deformuojantis, o lango stiklui suskylant į tūkstančius šukių, truktelėjau rankinį stabdį.

Vėl užgesinau variklį.

– Kada važiuoji?

– Nežinau.

– Tai kada tau reik mašinos?

– Kuo greičiau. Jei gali, rytoj.

– Kur varai?

– Nežinau... dar.

18 – Klausyk... nežinai... dar! Bet tu tikrai man primeni tą mano Žigą. Tas žino, kad vieną dieną išbarškinsi, nes yra jaunas ir šaunus. Tik dar nežino, kurią ir kada.

Prieš paimdamas automobilio raktelius ir murmtelėjęs, kad paskambins, kai bus gatava, Enis atliko savo rutininį ritualą. Mat po daugelio metų plušimo dabar jis buvo į save panašių avigalvių šefas ir pagaliau galėjo pravėdinti savo vožtuvus ir duslintuvus. Jo pusiau legalus autoservisas „Dinas“, pavadintas pirmagimio garbei, buvo įkurtas prie pat geležinkelio bėgių priešais seną stadioną. „Jis taip gerai užmaskuotas, kad net ir albanai čia niekada ledų nepardavinėjo“, – apie savo juodą skylę pasakodavo kiekvienam netyčia pas jį užklydusiam bėdžiui. Dabar toks bėdžius buvau aš, ir pagaliau Enis pakišo savo bosnišką galvą po mano kledaru.

– Kas tau keitė ventiliatorių?

– Nadia važiavo...

– Tai ko mašinos pas mane neatvarei?

– Tai kad jai vidurkely sustojo...